

ала по сенчестите места цели кичури не бяха се зачервили, както трябва. Дюлите имаха дебел зелен мъх — трябваша още дни, за да се жлътнат. По корените, по стъблата, по клоните и тънките вейки бързаха из дълбоките недра последните гъсти сокове, наливаха кожиците, избистряха плода, насищаха с тайни аромати всяко зърно. Една невидима ръка се грижеше и за най-малката дреболия.

Отвъд пътя лежаха ниви, стари, неработени лозя и угари. Там беше запустеното и сънно. Сливите бяха обрани, само тук-там по клоните чернееше презрял, набръчкан плод, около който се въртяха оси. Но от стръмнината насам, чак до шосето изглеждаше съвсем инак.

Особено щастливи бяха лозята. Дългите, идеално прави редици, с върлина за всяка лоза, на височина до човешки ръст, приличаха на безчислена зелена войска, строена за поход към равнината. И когато човек приближаваше до тях, веднага едно неуловимо шумолене пробягваше от лист на лист, като шепот на предупреждение, който се предава по всички посоки, чак до последните редици. Те знаят, че още е рано. Само ден-два-три, най-много, и ще